

Др Душан Ј. Мартиновић, ЗОРАН РИСТОВИЋ – ЖИВОТ И РАД,
ИБПЕ, Цетиње, 2008

Колико је др Душан Ј. Мартиновић, аутор – између осталог – и преко педесет монографских публикација, претежно портрета истакнутих личности из историје и културе, усавршио умијеће да међу корице једне књиге стави до детаља потпун животопис великих људи, показује и ова књига. На 230 страница аутор је дао цјеловит портрет Зорана Ристовића, драматурга и редитеља, педагога, једног од најпознатијих југословенских театролога.

По жељи својих родитеља – Јованке и Десимира, истакнутих педагога и хуманиста, Зоран Ристовић је завршио студиј југословенске књижевности и српскохрватског језика у родном Новом Саду, али је његова животна љубав било позориште: завршио је и Академију казалишне умјетности у Загребу, у класи легендарног Бранка Табеле.

Говорећи о драматичко-редитељској активности Зорана Ристовића, аутор монографије посебно истиче његов веома запажен допринос осмишљавању и оригиналности репертоарске политике Народног позоришта у Зеници, гдје је Ристовић урадио своју дипломску представу, и ту остао пуних 28 година. Ни редитељски рад Ристовићев није мање запажен: у ма-

тичном позоришту поставио је више од четрдесет драмских дјела, а режирао је и у Шапцу, Новом Саду, Зајечару, Осијеку, Бањој Луци, Подгорици, Лођу (Пољска). Поред тога, Ристовић је драматизовао више од десет прозних дјела истакнутих југословенских аутора. Његове драматизације извођене су у већини босанскохерцеговачких позоришта.

За такав рад Ристовић је добио низ високих признања, од којих истичемо двије Стеријине награде, Награду града Зенице и Орден „Заслужан за културу Пољске“.

Др Мартиновић освјетљава Ристовића и као пјесника - аутора збирке епитафа „Ругалице смрти“, затим као драмског писца - аутора радио-драме „Љетовање Марка Миљанова на мору“.

У посљедњем поглављу књиге - „Прилози за биографију“ дати су осврти неколицине аутора на Ристовићев живот и рад. Иван Негришорац умјетност Зорана Ристовића оцјењује као „чин љубави“; Гојко Перовић као „од Бога изабран живот“; Зоран Гргуровић посматра Ристовића као „извањца“, добјеглицу у Црну Гору коме је она судбина.

Након бјекства од рата у Босни, Ристовић је неколико година радио у

СНП у Новом Саду, гдје је и пензионисан. Потом се, са својом супругом Аном, професорицом историје, ћерком емигранта из племићке породице из Таганрога, на Азовском мору, 1996. године стално настанио у раније изграђеној викендици на Горничу, засеоку села Бајице надамак Цетиња. Његов умјетнички нерв ни ту није мировао: режирао је „Земљу Недођију“ владике Николаја Велимировића у Херцег Новом и више радио-драма на

Радију „Светигора“, гдје је активан и као новинар.

Као врстан библиограф, аутор књиге – Душан Мартиновић не пропушта да да библиографију радова Зорана Ристовића, као и обимну библиографију текстова о Ристовићу из пера бројних позоришних критичара и театролога.

Документарности књиге доприносе и бројне фотографије и факсимили докумената (диплома, награда, плаката...).

Милорад Телебак